

עמ"ת 14144/10/21 - חן ביטון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כבוד השופט אריה רומנוב

עמ"ת 14144-10-21

בעניין: חן ביטון

העורר

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

ב"כ העורר: עו"ד דוד ברהום

ב"כ המשיבה: עו"ד נעמה ישראל

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ב' אלעזר) שניתנה ביום 5.10.21 בתיק מ"ת 44441-09-21, ואשר בה הורה בית המשפט על מעצר העורר עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו בת"פ 44426-09-21.
2. נגד העורר הוגש כתב אישום שבו הוא מואשם בכך שביום 25.9.21 הוא תקף זקן, ללא סיבה ומבלי שהייתה בין השניים כל היכרות קודמת, וגרם לו חבלה של ממש. עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה להורות על מעצר העורר עד לתום ההליכים.
3. מבקשת המעצר עולה, כי הראיה העיקרית הקיימת בידי המשיבה היא זיהוי של העורר שנעשה על ידי המתלונן במסדר זיהוי תמונות.
4. המשיבה טענה לקיומן של שתי עילות מעצר: האחת, הסכנה הנשקפת מהעורר, כפי שהיא נלמדת מהמעשה המיוחס לו; מעברו הפלילי הכולל שתי הרשעות קודמות; ומחמישה כתבי אישום התלויים ועומדים נגדו בימים אלה, שבשלושה מהם (ואולי רק שניים - א.ר.) הוא מואשם בכך שתקף אחרים ללא סיבה ומבלי שהייתה בינו לבינם כל היכרות מוקדמת. עילת המעצר השנייה לה טענה המשיבה היא, החשש שאם העורר ישוחרר הוא לא יתייצב להליכי המשפט. חשש זה מתבסס על

העובדה שלעורר אין כתובת קבועה, ושהוא אינו מתייצב לדיונים הקבועים במשפטים המתנהלים נגדו; כן נטען בעניין זה, כי לחובתו של העורר 9 עבירות קודמות של הפרת הוראה חוקית, ומכאן שלא ניתן לתת בעורר אמון.

5. בשולי הבקשה טענה המשיבה, כי עיון בחלק מכתבי האישום התלויים ועומדים נגד העורר, מעורר תמיהה באשר למצבו הנפשי. על כן המשיבה עותרת לשקול קבלת חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו.

6. ב"כ העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה, ואולם הוא הצביע על הקושי המובנה הטמון בראיית זיהוי, מה גם שהמתלונן סירב לערוך עימות עם העורר. בנוסף, הוא הצביע על מספר סימני שאלה ומחדלי חקירה הקיימים, לטענתו, בתיק. בנוסף טען הסניגור, כי בהיות העורר חסר בית, לא מתאפשר לו להעמיד חלופה.

7. בהחלטה שניתנה על ידי בית משפט קמא קבע בית המשפט, כי קיימות ראיות לכאורה לצורך ההליך. אשר לטענות שהסניגור העלה בעניין הראיות קבע בית המשפט, כי "מובן שההיות ומחדלי החקירה שעליהן עמד ב"כ המשיב, יתבררו בהמשך ההליך העיקרי". ביחס לעילת המעצר לא נקבע כי קיימת מסוכנות סטטוטורית, ואולם נקבע שקיימת מסוכנות בשים לב לעבר הפלילי של העורר ולתיקים נוספים התלויים ועומדים נגדו בעבירות דומות, ולהרשעה בעבירות של הפרת הוראה חוקית. לפיכך, ובהיעדר חלופה ראויה, בית המשפט הורה על מעצר העורר עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו.

8. בערר שלפניי שב ב"כ העורר ומעלה את טענותיו באשר לחולשה הראייתית הקיימת לטענתו בחומר החקירה. ב"כ העורר טוען, כי העובדה שהעורר הוא חסר בית אינה צריכה לפעול לחובתו ולהביא למעצרו עד לתום ההליכים.

9. המשיבה תמכה בהחלטת בית משפט קמא ובנימוקיה.

10. מהודעת המתלונן ומדו"ח מסדר הזיהוי שנערך לו עולה, כי המתלונן זיהה את העורר כאדם שתקף אותו בביטחון רב (99 אחוז, לדבריו). אכן, הזיהוי שנעשה על ידי המתלונן יצטרך עוד להיבחן באולם בית המשפט. ואולם מקובלת עליי קביעתו של בית משפט קמא, כי לצורך הליך זה די בזיהוי שנעשה על ידי המתלונן במהלך החקירה, כדי להניח את התשתית הראייתית הנדרשת לשלב המעצר.

11. לצורך החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים, שאלת קיומן של ראיות לכאורה ועוצמתן של ראיות אלה, צריכה להיבחן ביחד עם עילות המעצר. במקרה שלפנינו קיימות שתי עילות כבדות משקל: האחת, הסכנה הנשקפת מפני העורר, כפי שהיא נלמדת מעברו הפלילי ומחמישה תיקים התלויים ועומדים נגדו, בחלקם מיוחסים לו מעשים דומים. השנייה, החשש שאם העורר ישוחרר הוא לא יתייצב למשפטו, כפי שאירע בתיקים אחרים. העורר הוא דר רחוב, אין לו כתובת קבועה, ואין איש שיערוב לו וייקח עליו אחריות. בהינתן כל אלה, מקובלת עליי קביעתו של בית משפט קמא שאין מנוס אלא להורות על מעצרו.

12. סוף דבר. מהנימוקים עליהם עמדתי, אני מחליט לדחות את הערר.

ניתנה היום, ח' חשוון תשפ"ב, 14 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.